

Після закінчення університету Оглоблин працював спочатку вчителем української мови та українознавства в гімназії, а потім - як викладач історії - в Київському робітничо-селянському університеті. 1921 року його запросили до Київського університету, а у квітні 1922 р. Олександра Петровича було обрано професором кафедри новітньої історії України, яку він і очолив.

Плідна науково-академічна робота вченого була перервана арештом наприкінці 1930 р. На початку 1931 р. його звільнили, однак відтепер О.П.Оглоблин був змушений свої наукові задуми підпорядковувати вимогам компартійної влади. За своїми методологічними засадами Олександр Петрович визнавався типовим буржуазним істориком.

Зі вступом німецьких частин до Києва українська громада покликала професора Оглоблина на відповідальний пост голови Київської міської управи і члена Української національної ради. Шість тижнів (з 23 вересня по 29 жовтня 1941 р.) він керував міською управою, якій вдалося відновити рух трамваїв, налагодити роботу електростанції, водогону, телефонної мережі, сформувавши програму культурного життя.

З наближенням Червоної Армії до Києва історик був змушений переїхати до Львова, звідки на запрошення Українського Університету переїздить до Праги. А навесні 1945 р. з групою професорів УВУ перебрався до Баварії. У 1951 році О.П.Оглоблин переїжджає до США. З 1970 р. був президентом Української вільної академії наук у США, а з 1987 р. - почесним її президентом. Помер О.П.Оглоблин 16 лютого 1992 р. і похований у м. Спрінгфілді (США).

Професор Оглоблин є автором понад 700 публікацій з історії України, історіографії, джерелознавства й генеалогії, не менш як 500 енциклопедичних статей вченого вміщено в українській та англійській "Енциклопедії українознавства". Хронологічно доробок О.П.Оглоблина охоплює свій жвавий період від революційних історичних подій до другої половини ХХ ст.

8. ПРОБЛЕМИ КОНФЛІКТІВ У СТУДЕНТСЬКОМУ СЕРЕДОВИЩІ

Артемівський М.М. - студент 4 курсу

(Українська академія друкарства)

Науковий керівник: д.соц.н. Піча В.М.

Протиріччя в студентському середовищі, конфліктне спілкування серед студентів помічені протягом тривалого часу. Вони започатковані історичним корінням: на політичному, соціальному, побутовому ґрунті. Тому на сьогодні актуалізується проблема молодіжних конфліктів, а саме конфліктів у студентському середовищі.

Перш за все важливо спростувати до певної міри некоректну точку зору на соціальні та психологічні конфлікти як на такі, що лише негативно впливають на систему суспільних та людських відносин. Існують конфлікти, які сприяють усуненню психологічного непорозуміння і дисгармонії, можуть послужити джерелом соціального розвитку, виконують функції згуртованості та об'єднаності.

Причинами конфлікту в молодіжному середовищі можуть бути: психологічний тиск, бажання нав'язати свої норми сприйняття поведінки, відсутність прагнення до діалогу, соціальна чи психологічна диктатура, боротьба за переважання в розподілі матеріальних цінностей, відмінність групових чи індивідуальних системах духовних цінностей. Схильність до участі в конфліктах посилюють деякі психологічні особливості молодих людей: максималізм, болоче сприйняття розходження між словом та справою, скептицизм по відношенню до попереднього досвіду.

Основною формою запобігання конфлікту в молодіжному (саме студентському) середовищі є методи і прийоми профілактики конфліктних ситуацій та шляхи усунення їх.

Профілактикою конфліктних ситуацій, що виходять за межі навчального процесу, - є можливі варіаційні ситуації. Цьому повинні сприяти соціально-психологічні методи оптимізації.

Профілактикою повинні займатися певні соціальні інститути. Зокрема, такі, як Міністерство культури, Міністерство освіти, Державний комітет фізкультури і спорту, громадські організації, рухи тощо, які повинні відігравати в цьому найважливішу роль.

Питаннями розробки механізму засобів розв'язання конфліктів займається зовсім молода галузь знань соціології - молодіжна конфліктологія, яка інтегрує певний обсяг знань з філософії, політології, етики, правознавства, соціальної психології.

9. ІСТОРИКО-КНИГОЗНАВЧИЙ АНАЛІЗ ВИДАНЬ ОСТРОЗЬКОГО КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ОСЕРЕДКУ

*Кір'яков В.В. - студент 5 курсу
(Українська академія друкарства)*

Науковий керівник: к.е.н., ст.викл. Глотова Г.І.

Історико-книгознавчий аналіз має провідне значення при дослідженні стародрукованої книги. При цьому досліджуються історичні умови створення книги, рівень книговиробництва того часу. Крім того проводяться джерелознавчі та історіографічні дослідження, а також тематико-типологічний аналіз книг.

Українська стародрукована книга в кінці XVI - на початку XVII ст.